

Informatieavond over de problematiek van de wachtlijsten en het grote tekort aan opvangplaatsen binnen de sector “personen met een handicap” op 11/12/12 in de raadszaal van het stadhuis te Waregem

Organisatoren :

Somival (sport en ontspanning voor mindervaliden)

Waregemse adviesraad voor mensen met een beperking

Aanwezige sprekers :

Janick Appelmans, coördinator zorgregie West-Vlaanderen bij het VAPH

Bruno Vanbeselaere, algemeen directeur Maria-ter-Engelen in Klerken

Marc Devreese, directeur zorg in Maria-ter-Engelen in Klerken

Patricia Vandenameele, ouder van Florence en Ariane die allebei in Klerken verblijven

Hendrik Calu, coördinator Sociale Dienst

Afwezig :

Jean-Pierre Van Baelen, veranderingsmanager van het kabinet van Minister Vandeurzen

Verslag en bedenkingen :

(Powerpoint presentatie door Hendrik Calu volgt nog)

Marc Devreese, de directeur zorg van de voorziening Maria-ter-Engelen in Klerken geeft een korte toelichting om de omvang van het probleem van de wachtlijsten voor voorzieningen te schetsen. In het M.P.I. (Medisch-Pedagogisch Instituut) van Klerken zitten tot op heden 60 cliënten. Daarvan zijn er 13 die boven de 21 jaar zijn en dus al zouden moeten doorgestroomd zijn naar de volwassenenafdeling. Sedert de nieuwe wet van vorig jaar, 2011, kan en mag dit doorstromen niet meer, waardoor deze 13 de gunst gekregen hebben dat ze nog tot 23, 25 of zelfs mogelijks 26, in het M.P.I. zouden mogen blijven. Nochtans heeft de voorziening het recht om deze cliënten te ontslaan, maar willen ze dit niet doen.

De directeur bekritiseerde de gunstmaatregel als zijnde een uitstel van de problemen voor het VAPH (Vlaams Agentschap voor Personen met een Handicap). Binnen enkele jaren als deze mensen dus uitgeprocedeerd zijn, zullen er in zijn voorziening al een heleboel nieuwe meerderjarige cliënten bijkomen. Volgend jaar zijn dat er zeven, het jaar daarop ook zeven, dat maakt in totaal $13 + 14 = 27$ van de 60 cliënten die dan eigenlijk hadden moeten weg zijn, een onhoudbare situatie voor iedereen. Bovendien betekent het, dat als mensen niet langer doorstromen, er dan evenveel kinderen het recht ontzegd worden om toegang te krijgen tot het M.P.I., gezien deze met 13 (of 27) in overtal zit of zal zitten binnen twee jaar.

De directeur is totaal geremd in zijn creativiteit om alsnog een hulp te bieden aan zijn eigen groep getroffen ouders, omdat hij het risico loopt, dat, als er convenanten mee gemoeid zijn (en dit kan niet anders), dat dan andere personen met een convenant de plaatsen die hij extra wil creëren zullen inpalmen en hij zo nog altijd niet een alternatief kan vormen voor de bestaande getroffen groep. Het is overduidelijk dat er geen probleem is wat ruimte betreft : de materiële invulling voor alternatieven is de kleinste zorg, die is zo goed als voorhanden. Het gaat enkel om centen voor de loonkosten die hiermee verbonden zijn, die niet geboden worden.

Opmerking van Janick Appelmans later op de avond : op dit moment worden uitbreidingen toegestaan volgens vaste percentages : 40 % voor de convenanten, 40 % voor de PAB's (Persoonlijk Assistentie Budget) en 20 % voor de rest. De regionale prioriteitcommissies (RPC's) houden zich aan deze percentages. In de toekomst wil het VAPH van het percentage voor convenanten en dat voor PAB's één geheel maken. De spreker heeft hier geen cijfer op gekleefd.

Patricia Vandenameele schetst haar situatie met twee kinderen Florence en Ariane, die allebei in het M.P.I. van Klerken zitten. Florence heeft al twee maal een weigering gekregen van de RPC om een felbegeerd ticket nursing voor volwassenen te krijgen. Argumentatie was dat de ouders nog leven, dat er nog een netwerk is van een zus en broer die nog leven en dat er een schoolopvang voorhanden is. In de discussies later op de avond wordt duidelijk voor Patricia dat nog een element zeer sterk doorweegt, namelijk het feit dat Florence nog géén 25 is.

Op haar vraag aan Janick Appelmans of ze dan – als Florence 25 zal worden – enige garantie zal krijgen dat ze dan wél een ticket nursing zou kunnen krijgen, antwoordt hij dat leeftijd een belangrijke factor is, maar geen garantie biedt op positief resultaat. Het verhoogt wel de kans dat het mogelijks dan zou kunnen lukken.

Later in de discussies wordt benadrukt, dat zélf als iemand een ticket nursing bemachtigt, dan nog niet automatisch een plek wordt toegekend. Kans is groot dat je moet blijven wachten met je ticket en dat dan daarna een voorlopige regeling aangeboden wordt, die je niet kan weigeren. Zo kan het dat iemand eerst een maand in Maria-ter-Engelen in Klerken verblijft, daarna twee maand in Dominique Savio in Gits, en dan een maand in De Engelbewaarder in Aatrijke vooraleer er een definitieve oplossing geboden wordt. Appelmans minimaliseert het probleem van de zorgcontinuïteit door te stellen dat mensen dan nog altijd een migratiedossier kunnen indienen tot ze op hun gewenste plek zitten, wat op veel hoongelach onthaald wordt.

Ruimte voor vragen en antwoorden. Hier blijkt de strijdvaardigheid van Janick Appelmans. Quasi elke vraag wordt gladjes door hem geminimaliseerd of weggelachen. Zelfs de verwijzing naar de vn-conventie wordt gevoelloos weerlegd. Gelukkig biedt Marc Devreese ruggesteun aan de getroffen ouders en aan de getroffen personen met een handicap. Marc Devreese en Patricia Vandenameele leggen Janick Appelmans het vuur aan de schenen.

De hele avond lang wordt door Janick Appelmans genadeloos, systematisch en keihard partij gekozen vóór het VAPH en tégen de ouders, voorzieningen en cliënten die opkomen voor hun rechten. Er blijkt dus een groot verschil te zijn tussen “opvang” en “zorg”. Zorgcontinuïteit is een utopie als er nu nog niet eens naar wordt gestreefd.

Voor het probleem van het tekort aan geld worden alle aanwezigen boudweg verantwoordelijk gesteld door het voorstel om hun belastingen zeker te betalen en te dulden dat er honderd euro meer belastingen op jaarbasis bij zal komen.

Prangend probleem van de zussen Florence en Ariane die groot risico lopen om gescheiden te worden door de wurgende hakbijlsituatie als gevolg van de wachtlijsten en het daaropvolgende gebrek aan zorgcontinuïteit. Appelmans verwijst naar een situatie waar ze er uiteindelijk toch in geslaagd zijn om mensen terug samen te brengen, maar gaat voorbij aan de nood die ontstaat omdat de scheiding wel eens jaren zou kunnen duren voor het zover kan komen voor (de ouders van) Florence en Ariane.

Het is hallucinant om te horen dat adviescomité's die in het verleden de spreekbuis van de ouders in crisis waren, sedert kort bewust weggelaten zijn als voorbereiding voor de onmenselijke hakbijlcomité's die gevormd worden door de RPC's. Appelmans ontkent hierbij dat RPC's hakbijlcomité's zouden zijn. VAPH gebruikt het argument, dat niet iedereen die een dossier aanvraagt in crisis zou zitten (sic).

Ouders moeten kost wat kost zo lang mogelijk zélf voor de zorg voor hun kind instaan is de boodschap... Appelmans verwijst naar de situatie van jonge mensen die de dag van vandaag toch ook langer onder moeders vleugels blijven, waarom de personen met een handicap dan niet?

Crisis? Niet groot genoeg om schrijnend, lees dwingend genoeg te zijn. Gelijke rechten, is bij personen met een handicap en hun mogelijks nog ruimere netwerkgeving door bijvoorbeeld bureu (hemeltje) dus niet van tel.

Problematiek van de oudere ouders die blijvend voor hun kinderen moeten blijven zorgen. 65-plus? Er kunnen nog wel jaren bij. VAPH gunt blijkbaar niemand een recht op pensioen...

Opmerking van Patricia dat dit jaar het quotum voor nursing nog niet bereikt was en zij desondanks een tweede weigering kreeg van het RPC. Hoe is dit te rijmen? Appelmans argumenteert, dat West-Vlaanderen zich inderdaad (koppig) anders dan de andere provincies opstelt en dit resterende bedrag niet opsoupeert om het te sparen voor noodsituaties.

Onmenselijkheid bij de cliënten die door de zorg uitgerangeerd worden en in de kou gezet worden, ook al hadden ze een warme opvangplaats? VAPH blijft benadrukken dat het zo moeilijk is en ze toch zo hun best doen.

Nergens is in het hele pleidooi van Janick Appelmans op enige wijze te bespeuren dat er bij het VAPH oprechte bereidheid zou zijn om de wachtlijstproblematiek in de nabije toekomst aan te pakken. Het is bij het VAPH duidelijk enkel een kwestie van brokken maken en dan achteraf bijzonder goed hun best doen om de gemaakte brokken te lijmen. Ze vergeten echter wel dat ze ondertussen dweilen met de kraan open en in hun poging om het goed te doen weer nieuwe brokken maken om andere te lijmen.

Korte toelichting bij het PWWW (Platform Werk Wachtlijsten Weg) door Patricia Vandenameele met een presentatie van het platform en een oproep om aan te sluiten en een grotere groep te vormen.